

Arrest

nr. 277 212 van 8 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 13 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Mr. C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Senegalese nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 1 januari 1990.

1.2. Verzoeker dient op 6 april 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 13 september 2021 en op 18 januari 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 10 maart 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing betreft de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart over de Senegalese nationaliteit te beschikken. U bent geboren op 1 januari 1990 te Dendori.

Vanaf uw vijf jaar tot bij uw vertrek uit Senegal in 2016 verbleef u op een Koranschool. U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen.

U verklaart dat u homoseksueel bent. U had sinds 2015 een relatie met een medestudent van de Koranschool.

Op de Koranschool hadden ze een vermoeden dat u homoseksueel bent en hebben ze u meermaals betrap. U verklaart dat u drie keer werd betrap met I.S. en ook eens met iemand anders.

Tijdens één van de incidenten liep u weg naar een dorp. Tijdens uw vlucht brak u uw been. Uw vader werd eveneens op de hoogte gebracht van de vermoedens van uw seksuele oriëntatie. Hij wilde dit niet geloven en dacht dat u ziek was. Hij wilde u laten trouwen met een vrouw. U slaagde er in om dit voorstel af te wijzen en terug naar de Koranschool te gaan.

Tijdens uw verblijf op de Koranschool werd u constant in het oog gehouden door medestudenten. U voelde echter dat u uw gevoelens ten aanzien van mannen niet kan onderdrukken en vertelde uw problemen aan S.D. U hielp S. met het huishouden op de dagen dat u vrij was van de Koranschool. S. had veel gereisd en had in de Verenigde Staten gewoond waardoor hij een open geest had. Hij hielp u om het land te verlaten en betaalde een deel van uw reis.

Twintig dagen voor het begin van de Ramadan in 2016 verliet u uw land nadat u de derde keer was betrap met Ismaël. U reisde via Mali en arriveerde uiteindelijk in Libië. Daar maakte u de oversteek naar Italië. U verbleef ongeveer een jaar in Italië, zonder dat u er een verzoek om internationale bescherming indiende. In maart 2017 vertrok u naar Frankrijk en op 6 april 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

U legt geen documenten neer die uw verzoek om internationale bescherming kunnen ondersteunen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*U verklaarde dat u de **Senegalese nationaliteit** bezit en dat u vervolging vreest wegens uw **seksuele oriëntatie**. In het licht van de elementen in uw dossier is het CGVS er echter niet van overtuigd dat u homoseksueel of biseksueel bent (zie notities CGVS dd 13/09/2021, p 4). Hoewel het Commissariaat-generaal constateert dat het niet evident is, de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag het CGVS van een verzoeker die beweert –voornamelijk- homoseksueel te zijn, verwachten dat hij overtuigend is met betrekking tot zijn ervaringen en zijn parcours in verband met zijn seksuele oriëntatie. Anders gezegd, het Commissariaat-generaal mag van een persoon die een vrees of risico wegens zijn seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas zonder grote incoherenties verwachten.*

U slaagt er echter niet in om uw seksuele oriëntatie binnen de door uw geschetste context te objectiveren.

U verklaart dat u Senegal heeft verlaten omdat ontdekt werd dat u homoseksueel bent waardoor u de Senegalese populatie vreest en omdat uw halfbroers kwaad zijn omdat ze u verantwoordelijk

achten voor de dood van uw vader (zie notities CGVS dd 13/09/2021, p 9 en notities CGVS dd 18/01/2022 p 5).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verklaringen die u aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) op fundamentele wijze verschillend zijn van de verklaringen die u bij het CGVS aflegde.

Zo kan worden opgemerkt dat u bij de DVZ verklaarde dat uw vader in **2009** overleed (zie Verklaring DVZ, vraag 13, opgemaakt op 13/04/2017). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter dat uw vader in **2016** overleed (zie notities CGVS dd 13/09/2021, p 7). U verklaarde –zowel bij de DVZ als het CGVS – dat uw **vader was overleden omwille van uw homoseksualiteit** (zie Vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ, vraag 5, opgemaakt op 16/02/2021 en notities CGVS dd 13/09/2021, p 9).

Het is geenszins aannemelijk dat u de dood van uw vader niet op een coherente manier kan situeren in de tijd. Immers, indien hij in 2009 zou zijn overleden, zoals u verklaarde bij de DVZ, zou u na zijn dood nog **ruim zes jaar** in Senegal zijn verbleven wat helemaal niet overeenkomt met de voorgehouden periode van **enkele maanden** indien uw vader in 2016 zou zijn overleden. **Deze incoherentie werpt een eerste negatieve indicatie op de geloofwaardigheid van uw verzoek om internationale bescherming.** Daar u geen duidelijkheid schept over wanneer uw vader overleden is, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat uw vader een rol zou hebben gespeeld om de maraboet te weerhouden om actie te ondernemen nadat deze had ontdekt dat u homoseksueel zou zijn (zie notities CGVS dd 13/09/2021, p 9). U kan bijgevolg helemaal niet aannemelijk maken dat u, die verdacht – en betrap werd- als homoseksueel, in de Koranschool kon blijven. Bovendien is het opmerkelijk dat de maraboet na de eerste betrapting verklaart dat hij u zal bestraffen door de Sharia op u toe te passen, maar dat hij dat uiteindelijk nooit heeft gedaan (zie notities CGVS dd 13/09/2021, p 15). Tevens kan worden opgemerkt dat u bij de DVZ verklaarde dat uw partner **M.D.** was. Hij woont in dezelfde wijk als u - Dandori te Matam - Senegal - en u leerde hem kennen bij uw koranmeester. U was 15 jaar toen u een relatie begon met hem (zie Verklaring DVZ, vraag 15b, opgemaakt op 13/04/2017). Aangezien u bij de DVZ verklaart dat M. uw partner was, kan van u verwacht worden dat de informatie die u over hem verschaft coherent is met uw verklaringen bij het CGVS. Echter, dit is geenszins het geval. Zo verklaarde u bij de DVZ op 16 februari 2021 dat uw partner **I.D.** was (zie Vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ, vraag 5, opgemaakt op 16/02/2021). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u nog een andere naam voor uw vermeende partner in Senegal; **I.S.** Wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd gevraagd of uw partner, **I.S.**, ook onder een andere naam gekend is, geeft u aan van niet (zie notities CGVS dd 13/09/2021, p 13). **Op drie verschillende momenten tijdens uw asielprocedure geeft u drie verschillende namen voor de man waarmee u een relatie zou hebben gehad.**

Niet alleen zijn uw verklaringen over de **naam van uw partner** niet coherent tevens zijn uw verklaringen over de **start van uw relatie** danig verschillend dat er eveneens ernstige bedenkingen kunnen geplaatst worden bij de waarachtigheid van uw relatie. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u sinds **uw vijftien jaar** een (homoseksuele) relatie had - aangezien u verklaart geboren te zijn in 1990, is dit sinds **2005** (zie Verklaring DVZ, vraag 15b, opgemaakt op 13/04/2017). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u dat u samen was met **I.S. sinds 2015** (zie notities CGVS dd 13/09/2021, p 19). Dat er een **verschil van tien jaar** is tussen de start van de homoseksuele relatie bij de DVZ en het CGVS werpt wederom ernstige bedenkingen op bij de waarachtigheid van uw relaas.

Voorts verklaarde u bij de DVZ dat uw partner, in casu Mamadou, **ouder** was dan u (zie Verklaring DVZ, vraag 15b, opgemaakt op 13/04/2017). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter dat **u wat ouder bent dan I.** (zie notities CGVS dd 13/09/2021, p 22). **Opnieuw slaagt u er geenszins in om coherente verklaringen af te leggen over uw vermeende partner.** Verder is het wel zeer merkwaardig dat u bij de DVZ verklaarde dat uw vriendje – **I.D.** - **stierf in 2017** (zie Vragenlijst CGVS, ingevuld door de DVZ, vraag 5, opgemaakt op 16/02/2021) terwijl u bij het CGVS verklaarde dat uw toenmalig vriendje homoseksueel is en in **Frankrijk** verblijft (zie notities CGVS dd 13/09/2021, p 23).

U slaagt er geenszins in om op een coherente manier over uw vermeend vriendje te praten. Dat u **verschillende namen** opgeeft bij de DVZ en het CGVS, dat u de relatie op een **ander moment in de tijd** situeert - met wel tien jaar verschil- en dat u tegengestelde informatie geeft over wie van jullie **de oudste** is, maakt uw **homoseksuele relatie met M. of I. helemaal ongeloofwaardig.** Bovendien kan opgemerkt worden dat u bij het CGVS verklaarde dat **u alleen een relatie had met I.S.** (zie notities CGVS dd 18/01/2022, p 14).

Verder zijn uw verklaringen bij de DVZ en het CGVS niet coherent als het gaat over de persoon die u zou hebben geholpen met uw vlucht uit Senegal. U verklaarde bij de DVZ dat M.A. uw vertrek regelde en dat hij u **7.000 Sefa** gaf (zie Verklaring DVZ, vraag 36, opgemaakt op 13/04/2017). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter dat u dankzij **S.D.** kon vluchten (zie notities CGVS dd 18/01/2022, p 5). Ook hier wordt de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig ondermijnd daar u niet in staat bent om geloofwaardige verklaringen af te leggen over de persoon die u zou hebben geholpen bij uw vlucht uit Senegal. Bovendien verklaart u bij het CGVS dat u **niet weet hoeveel geld** hij zou hebben gegeven (zie notities CGVS dd 18/01/2022, p 11). **Ook uw verklaringen over wie u zou hebben geholpen om het land te verlaten en hoeveel geld deze persoon zou hebben gegeven om uw reis te bekostigen zijn helemaal niet coherent waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas verder op losse schroeven komt te staan.**

Ook dient te worden opgemerkt dat u bij de DVZ verklaarde dat u in **januari 2016** Senegal had verlaten (zie verklaring DVZ, vraag 37, opgemaakt op 13/04/2017). Volgens uw verklaringen bij het CGVS zou u echter **midden 2016** zijn vertrokken (zie notities CGVS dd 13/09/2021, p 15). U verklaarde tevens dat u ongeveer twintig dagen voor de start van de Ramadan 2016 Senegal heeft verlaten; uit informatie blijkt dat de Ramadan op 7 juni 2016 startte waardoor u volgens uw verklaringen, ergens in mei 2016 het land zou hebben ontvlucht (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map). Ook hier dient te worden opgemerkt dat het **niet aannemelijk is dat u uw vlucht niet beter en consistent kan situeren in de tijd waardoor wederom de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig in twijfel wordt getrokken.**

Daarenboven zijn uw verklaringen bij de DVZ en het CGVS over **hoe u uw been zou hebben gebroken** niet eenduidig. Zo verklaarde u bij de DVZ dat **ze (nvdr uw mede koranstudenten)** uw been hadden gebroken (zie Vragenlijst CGVS, ingevuld door de DVZ, vraag 5, opgemaakt op 16/02/2021). Bij het CGVS verklaarde u echter dat u naar een dorp was gegaan en dat **u was gevallen** en u uw been had gebroken (zie notities CGVS dd 13/09/2021, p 13). Ook hier legt u dermate verschillen verklaringen af over de oorzaak van uw gebroken been dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

De vele incoherenties tussen uw verklaringen bij de DVZ en het CGVS leggen een grote hypotheek op de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw **verklaringen over uw 'aantrekkingskracht'** eveneens niet eenduidig zijn. Zo verklaarde u initieel dat u homoseksueel bent en dat u liever mannen heeft maar dat u **ook graag vrouwen heeft** (zie notities CGVS dd 13/09/2021, p 4). Later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat u **geen gevoel heeft als u een vrouw ziet**, dat het u niets zegt (zie notities CGVS dd 13/09/2021, p 17). Het is aannemelijk dat niet iedereen zijn seksuele oriëntatie even éénduidig ziet en dat hier twijfels of onduidelijkheden over kunnen zijn. Echter, het is weinig aannemelijk dat iemand zijn aantrekkingskracht binnen hetzelfde gesprek danig kan wijzigen van 'graag vrouwen hebben' naar 'het doet me niets als ik een vrouw zie'. Wederom krijgt uw algehele geloofwaardigheid een knauw.

Verder verklaart u dat u wist dat het gevaarlijk was om seks te hebben met een andere man. U verklaart dat u de Koran had gestudeerd en dat u wist dat deze homoseksualiteit verbiedt en dat daarnaast ook de samenleving homoseksualiteit niet aanvaardt (zie notities CGVS dd 13/09/2021, p 17). U geeft aan dat u wist dat u zou kunnen gedood worden als u seks zou hebben met een man en dat het dus gevaarlijk is (zie notities CGVS dd 13/09/2021, p 20). Binnen deze context waarin u verklaart dat u bang en angstig was omwille van uw seksuele geaardheid, is het helemaal niet aannemelijk dat u verklaart dat u A. had benaderd omdat u zoveel zin had in seks dat u van de situatie gebruik maakte om A. te benaderen omdat Ismaël er op dat moment niet was (zie notities CGVS dd 13/09/2021, p 19). **Van een persoon die in een maatschappij leeft die vijandig is tegenover homoseksuelen en die hiervan op de hoogte is, mag verwacht worden dat hij de nodige voorzichtigheid aan de dag legt alvorens een man te benaderen.** Het is bijgevolg helemaal niet aannemelijk dat u, zonder enige reflectie over de mogelijke gevolgen, A. zou benaderen. Uw simplistische verklaring dat u zoveel zin had in seks doet volledig afbreuk aan de complexe en gevaarlijke situatie waarin een homoseksueel in Senegal zich moet bewegen. U verklaarde dat u nooit met A. had gepraat over homoseksualiteit en dat u niet wist dat hij u zou verraden (zie notities CGVS dd 13/09/2021, p 19) U verklaart verder dat u uw libido wilde bevestigen (zie notities CGVS, dd 13/09/2021, p 21). **Uw onvermogen om spontaan blijkt te geven van enige reflectie omtrent de situatie waarin u zich bevond – homo-zijnde in Senegal in een Koranschool – is een danig simpele en allerm minst doorleefde weergave van de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend en levend in een homofobe maatschappij als de Senegalese, geconfronteerd wordt bij de bewustwording en beleving van de eigen seksuele geaardheid en de manifest vijandige perceptie ervan. Hoewel soms geopperd wordt dat een verschillende culturele achtergrond,**

aanleiding kan geven tot een verschillende ervaring van de bewustwording en beleving van homoseksualiteit, dient vastgesteld dat uw verklaringen überhaupt geen enkele blijk geeft van het nadenken erover, het omgaan met de beleving van uw homoseksualiteit– cultureel bepaald of niet – dit alles te midden van een maatschappij die manifest vijandig staat ten aanzien van homoseksualiteit. Voorts moet ook hier worden opgemerkt dat het wel zeer opmerkelijk is dat u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud geen vermelding maakt van **A.**, maar dat u daar verklaart dat het **B.D.** was die u verlikte nadat u probeerde om met hem seks te hebben (zie notities CGVS dd 18/01/2022, p 18). Eens te meer doen uw verklaringen volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt om coherente verklaringen af te leggen over de personen waar u seks mee had. U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u naast Ismaël ook seks had – of wilde - met **A.** (zie notities CGVS dd 13/09/2021, p 18). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u naast Ismaël seks had – of wilde hebben - met **B.D.** (zie notities CGVS dd 18/01/2022, p 18). Tevens dient hierbij te worden opgemerkt dat u initieel verklaarde dat u eerst werd betrappt met Ismaël (zie notities CGVS dd 13/09/2021, p 10) terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat u eerst met **B.** werd betrappt (zie notities CGVS dd 18/01/2022, p 19). **Niet alleen slaagt u er – wederom - niet in om coherente verklaringen af te leggen over met wie u, naast I. werd betrappt. Tevens kan u niet concretiseren wanneer dit gebeurde.**

Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw seksuele oriëntatie, kan er eveneens geen geloof worden gehecht aan de problemen die u met uw halfbroers zou hebben gehad namelijk dat ze kwaad zouden zijn op u en u verantwoordelijk zouden achten voor de dood van uw vader omdat hij had vernomen dat u homoseksueel zou zijn (zie notities CGVS 18/01/2022, p 8).

Gegeven het geheel aan bovenstaande verklaringen, dient vastgesteld dat de door u geopperde homoseksuele geaardheid, geenszins aannemelijk is, en niet geloofwaardig bevonden wordt. Er kan derhalve evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u geopperde vrees voor vervolging – die het rechtstreekse gevolg geweest zou zijn van uw homoseksuele geaardheid en relatie – en u heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uwen hoofde een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, in casu Senegal, een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

U legt geen documenten neer die uw verzoek om internationale bescherming kunnen staven. Uw advocaat, meester Desenfans, legt een mail voor waaruit blijkt dat u geen opmerkingen heeft op de notities van de persoonlijke onderhouds van 13 september 2021 en 18 januari 2022. U wenst echter wel te verduidelijken dat u geen LGBTQ organisaties heeft bezocht in België maar dat u enkele keren naar de buurt, dicht bij het Centraal Station (in Brussel) bent gegaan waar verschillende bars zijn voor homoseksuelen. Deze opmerking wijzigt geenszins bovenstaande vaststellingen. Het is niet omdat u enkele keren naar het kloppend hart van de Brusselse gay community bent gegaan dat u daarom homoseksueel bent.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in zijn middel volgende schendingen aan: “Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel”

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

[...]

Volgens deze bepaling moet er, rekening houdend met het specifieke profiel van verzoeker, een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door verzoeker werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan. De verwerende partij begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (RvS - arrest X van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten. In voorkomend geval, miskent het CGVS de noties van vluchteling (artikel 48/3) en van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door telkens de meest nadelige interpretatie voor de verzoeker te weerhouden (RvS - arrest nr. X van 18 maart 2002).

4.4.1. De bestreden beslissing is in strijd met artikel 1, §A, tweede lid van het Verdrag van Genève van 28/07/1951 voor zover het verhaal betrekking heeft op de criteria die de toekenning van asiel rechtvaardigen en/of in strijd is met de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet 4.1.1. Vanuit het oogpunt van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) Verzoeker is het slachtoffer van ernstige persoonlijke vervolging. Hij heeft ook een gegronde vrees voor vervolging door zijn gemeenschap, de Senegalese bevolking en de autoriteiten indien hij wegens zijn seksuele oriëntatie naar Senegal terugkeert. Hij vreest dus vervolgers van niet-overheids- en staatswege, in de zin van artikel 48/5, §1, a) en c) van de Vreemdelingenwet. Deze vervolgingen en de vrees voor vervolging zijn ingegeven door het feit dat verzoeker behoort tot een specifieke en kwetsbare sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, sub d, van de Vreemdelingenwet, namelijk Senegalese homoseksuelen. Als hij zou terugkeren, vreest hij mishandeld te worden, allerlei vormen van geweld te zullen ondergaan, en door zijn familie en door de bevolking volledig te worden verstoten en gemarginaliseerd, en zelfs te zullen worden vermoord. Hij vreest ook voor willekeurige en discriminerende arrestatie, detentie en/of veroordeling door de Senegalese autoriteiten. De vervolging waaraan hij is blootgesteld en zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer beantwoorden derhalve volkomen aan de criteria van het Verdrag van Genève.

Artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: “[...];” De reden voor de vrees voor vervolging in deze zaak is immers gebaseerd op het feit dat verzoeker tot een bepaalde sociale groep behoort, in casu homoseksuelen. Het was dus juist het behoren tot de homoseksuele sociale groep die reeds de toekenning van bescherming aan andere bekende Senegalese homoseksuelen had gerechtvaardigd. 5 Bijgevolg rechtvaardigen de enige gegronde vrees die voortvloeit uit het behoren tot deze groep en het risico dat voor dit feit bestaat, het verlenen van bescherming, hetgeen door verweerder in de beschikking wordt erkend.

Wij zullen zien dat de seksuele oriëntatie van de verzoeker door het CGVS niet op geldige wijze in twijfel wordt getrokken; de daartoe aangevoerde redenen zijn soms ontoereikend, soms onvoldoende. De beoordeling van het CGVS is volledig subjectief. Bovendien heeft het CGVS verzoeker in het geheel niet ondervraagd (en dus ook geen advies gegeven) over de wijze waarop hij zijn seksuele oriëntatie in België heeft beleefd, een essentieel element voor een geldig oordeel over zijn homoseksualiteit. De vraag of verzoekers seksuele oriëntatie reëel is, staat in deze zaak uiteraard centraal, aangezien verzoekers nationaliteit niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS, dat het risico van vervolging van holebi's in Senegal eveneens als vaststaand beschouwt. De vermeende bedreigingen met vervolging worden evenmin op geldige wijze bestreden door het CGVS. De seksuele oriëntatie van verzoeker is thans bekend bij zijn familie en zijn Koranschool. Uit dit feit alleen al volgt het bestaan van bedreigingen van vervolging tegen hem.

Ervan uitgaande dat deze feiten voldoende vaststaan, eventueel met het voordeel van de twijfel, is het dus aangewezen artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet toe te passen. Ter herinnering bepaalt dit artikel dat : “Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.” De vervolging en de bedreiging van vervolging doen een vermoeden, een ernstige aanwijzing, ontstaan dat verzoeker verder zal worden vervolgd indien hij terugkeert, en doen de bewijslast omkeren. Het CGVS toont evenwel niet op geldige wijze aan hoe verzoeker in geval van terugkeer niet langer het risico zou lopen te worden vervolgd wegens zijn seksuele oriëntatie, met name gelet op de reactie van de Senegalese bevolking en autoriteiten, die grotendeels homofob zijn. Als hij terugkeert, loopt hij het risico op elk moment opnieuw als homoseksueel te worden geïdentificeerd, en riskeert hij geweld, zelfs aangifte bij de politie en gevangenisstraf, louter op grond van zijn seksuele oriëntatie. Hoe dan ook, zelfs indien de feiten van de vervolging en/of de gestelde relaties in dit stadium niet geloofwaardig worden geacht, quod non in casu, ontslaat dit de asielautoriteiten niet van de verplichting om uiteindelijk de realiteit van

de seksuele gerichtheid van verzoeker en zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer op grond van deze seksuele gerichtheid in twijfel te trekken. Verzoeker beweert homoseksueel te zijn. In dit verband is reeds bij talrijke gelegenheden geoordeeld dat : « S'il subsiste, malgré tout, des zones d'ombre dans le récit du requérant, le Conseil rappelle que sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève. Si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même. Dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains » 1 In dit verband herinnerde Uw Raad aan de zorgwekkende situatie van homoseksuelen in Senegal en riep hij op tot de grootst mogelijke voorzichtigheid bij de behandeling van individuele verzoeken om bescherming, en stelde hij bepaalde criteria vast aan de hand waarvan moet worden beoordeeld of bescherming moet worden verleend aan een bewezen Senegalese homoseksueel. In het onderhavige geval, ervan uitgaande dat verzoeker inderdaad homoseksueel is, staat het aan de Raad om het risico te beoordelen dat verzoeker, als homoseksueel en indien hij zijn seksuele oriëntatie niet verhult, een of meer vervolgingen in de zin van het Verdrag van Genève zal ondergaan, gelet op de algemene situatie van homoseksuelen in Senegal. Maar bovenal moet rekening worden gehouden met de leer van het Hof van Justitie die voortvloeit uit zijn arrest van 7 november 2013.

Ter herinnering, het kan niet worden aanvaard dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Senegal, gedwongen zou zijn zijn homoseksualiteit in het verborgene te beleven, gedreven door voortdurende angst, om problemen te vermijden.

Een dergelijke redenering zou in strijd zijn met de meest fundamentele vrijheden. Het Hof overweegt (punten 46-48, 65 en 70-71): "46. Aangaande de eerste van deze twee voorwaarden staat vast dat de seksuele gerichtheid van een persoon een dermate fundamenteel kenmerk voor zijn identiteit is dat van de betrokkene niet mag worden geëist dat hij dit opgeeft. Deze uitlegging vindt steun in artikel 10, lid 1, sub d, tweede alinea, van de richtlijn, waaruit blijkt dat, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, een specifieke sociale groep een groep kan zijn die als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft. 47. De tweede voorwaarde veronderstelt dat de groep waarvan de leden dezelfde seksuele gerichtheid hebben, in het betrokken land van herkomst een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. 48. In dit verband moet worden aanvaard dat het bestaan van strafrechtelijke bepalingen die specifiek tegen homoseksuelen zijn gericht, als aan de orde in elk van de hoofdingen, de vaststelling rechtvaardigt dat homoseksuelen een afzonderlijke groep vormen die door haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. 65. Met zijn tweede in elk van de hoofdingen gestelde vraag, sub a en b, die samen moeten worden onderzocht, wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of artikel 10, lid 1, sub d, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub c, ervan, aldus moet worden uitgelegd dat redelijkerwijs van een asielzoeker niet kan worden verwacht dat hij, ter vermijding van vervolging, in zijn land van herkomst zijn homoseksualiteit geheim houdt of zich bij de invulling van die seksuele gerichtheid terughoudend opstelt. Bovendien wenst de verwijzende rechter te vernemen of in voorkomend geval daarbij een verdergaande terughoudendheid kan worden verwacht dan van personen met een heteroseksuele gerichtheid. 70. In dit verband is het van belang vast te stellen dat van leden van een sociale groep met dezelfde seksuele gerichtheid niet kan worden geëist dat zij deze gerichtheid geheim houden, aangezien dit haaks staat op de erkenning van een kenmerk dat voor de identiteit dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven. 71. Bijgevolg kan van een asielzoeker niet worden verlangd dat hij in zijn land van herkomst zijn homoseksualiteit geheim houdt om vervolging te voorkomen."

Deze redenering werd bovendien aanvaard in het arrest van de Raad van drie rechters van 29 mei 2013 (arrest X van 29/05/2013, 6.8.3.7. tot en met 6.8.3.9.), waarin werd geoordeeld dat: « A cet égard, il convient en effet de rappeler que l'orientation sexuelle constitue une caractéristique fondamentale de l'identité humaine et qu'il ne saurait être exigé d'une personne qu'elle l'abandonne ou la dissimule. Ainsi, la notion d'« orientation sexuelle » ne se résume pas à la capacité d'une personne de ressentir une attirance sexuelle, émotionnelle ou affective envers des individus du même sexe ou d'un autre sexe ni à celle d'entretenir des relations sexuelles et intimes avec ceux-ci mais englobe également l'ensemble des expériences humaines, intimes et personnelles ». « Il ne peut donc être exigé d'une personne qu'elle modifie ou masque son identité sexuelle ou ses caractéristiques dans le but d'échapper à la menace de persécution, et ce quand bien même elle aurait adopté cette attitude dans le passé afin de se soustraire à la persécution dès lors que ce comportement a été induit par la crainte et ne procède pas d'un choix librement consenti. Cette position a été adoptée par la Cour suprême britannique dans un arrêt célèbre du 7 juillet 2010 (H.J. (Iran) et H.T. (Cameroun) c. Secrétaire d'Etat à l'Intérieur, [2010] UKSC 31 ; [2011]

1 A.C. 596.569, paragraphes 55, 77 et 78) ». Gezien de vervolging van de LGBTQ-gemeenschap in Senegal (met name homofobe context; fenomeen van aangiftes door familie en/of burens bij de politie) is het echter duidelijk dat een Senegalese homoseksueel die zijn seksuele oriëntatie in zijn land van herkomst niet verborgen houdt, onvermijdelijk het doelwit zal zijn van verschillende vormen van vervolging, en met name van een risico van willekeurige en discriminerende arrestatie en detentie, hetgeen door het CGVS wordt toegegeven.

Echter “moet een gevangenisstraf voor homoseksuele handelingen die daadwerkelijk wordt toegepast in het land van herkomst dat deze strafbepaling heeft vastgesteld, worden geacht een onevenredige of discriminerende bestraffing en dus een daad van vervolging te vormen” (met name punt 61 van bovengenoemd arrest van het HvJEU).

In deze context hebben Senegalese homoseksuelen wel degelijk gegronde redenen om te vrezen voor verschillende vormen van vervolging in Senegal, die door hun aard en/of herhaaldelijke karakter voldoende ernstig zijn om een gegronde vrees voor vervolging te rechtvaardigen en om internationale bescherming te verlenen. In verschillende arresten heeft Uw Raad aanvaard dat de strafwetgeving met betrekking tot homoseksuelen daadwerkelijk wordt toegepast in Senegal. Het is absoluut niet de bedoeling om artikel 319 van het Senegalese wetboek van strafrecht, dat homoseksualiteit en meer bepaald “daden van homoseksualiteit” veroordeelt, in te trekken.

Integendeel, de Senegalese staat, vertegenwoordigd door zijn minister van Justitie - Pr Ismaïla Madior Fall - heeft zich in november 2018 voor de werkgroep van de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties in Genève categorisch verzet tegen de decriminalisering van 8 homoseksualiteit. Dit artikel van het wetboek van strafrecht heeft verschillende doeltreffende toepassingen. Gezien de artikelen over de situatie van homoseksuelen in Senegal en de alom bekende informatie moet de situatie van Senegalese homoseksuelen namelijk tot de grootste voorzichtigheid leiden bij de behandeling van dit soort verzoeken om bescherming. In een land als Senegal, waar de gevangenisstraf effectief kan worden toegepast, rechtvaardigt het enkele feit dat men homoseksueel is dus de toekenning van bescherming.

Het is van belang hier te herinneren aan de inhoud van verschillende uittreksels uit de Handboek inzake de Procedures : 3 “43. Deze overwegingen hoeven niet noodzakelijkerwijs gebaseerd te zijn op de persoonlijke ervaringen van de aanvrager. Hetgeen zijn vrienden en familieleden en andere leden van dezelfde raciale of sociale groep is overkomen, kan bijvoorbeeld aantonen dat de vrees dat hij vroeg of laat ook slachtoffer wordt van vervolging, gegrond is. De wetgeving in het land van herkomst is relevant, met name de manier waarop deze wordt toegepast. 45. Situaties zoals omschreven in de voorgaande paragraaf buiten beschouwing gelaten, moet een aanvrager van de vluchtelingenstatus normaal gesproken goed onderbouwen waarom hij persoonlijk vreest voor vervolging. Er mag worden aangenomen dat een persoon die al eerder het slachtoffer is geweest van vervolging wegens een van de in het Verdrag van 1951 genoemde redenen, een gegronde vrees voor vervolging heeft. Het woord “vrees” verwijst echter niet alleen naar personen die reeds vervolgd zijn, maar ook naar personen die een situatie waarin ze risico lopen op vervolging willen voorkomen. 79. Het enkel behoren tot een bepaalde sociale groep is normaal gesproken niet voldoende om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. Er zijn echter bijzondere omstandigheden denkbaar waaronder het behoren tot die groep op zich een gegronde reden kan zijn tot vrees voor vervolging.”

Het komt ons echter voor dat de effectieve strafbaarstelling die in Senegal heerst, en de grotendeels homofobe context, die kan leiden tot allerlei soorten geweld en aangiftes bij de autoriteiten, bijzondere omstandigheden vormen waarin het loutere feitelijke of vermeende behoren tot de sociale groep van homoseksuelen volstaat om te vrezen dat men op een dag zal worden vervolgd enkel en alleen wegens zijn seksuele oriëntatie.

Evenzo verwijzen wij naar bepaalde passages uit de UNHCR-richtsnoernota over dit onderwerp: 4 « L'existence de persécutions passées n'est pas une condition préalable à l'obtention du statut de réfugié et le caractère fondé de la crainte d'être persécuté doit en fait reposer sur une évaluation du sort que connaîtrait le demandeur s'il rentrait dans son pays d'origine. Le demandeur n'a pas à établir que les autorités de son pays d'origine connaissaient son orientation sexuelle et/ou son identité de genre avant qu'il ne quitte le pays » (punt 18). « Même si elles sont irrégulièrement, rarement, voire jamais appliquées, les lois criminelles interdisant les relations entre personnes du même sexe pourraient aboutir à une situation intolérable pour une personne LBG atteignant un niveau de persécution. En fonction du contexte existant dans le pays, la criminalisation de telles relations peut créer ou aggraver un climat oppressant d'intolérance et générer une menace de poursuites envers les personnes ayant ce type de relations. » (punt 27). « Il convient d'étudier le système juridique du pays concerné, y compris toute législation pertinente, ainsi que son interprétation, son application et son impact sur le demandeur. L'élément de la « crainte » ne fait pas uniquement référence aux personnes envers lesquelles de telles lois ont déjà été appliquées mais renvoie aussi aux individus qui souhaitent éviter qu'elles ne leur soient appliquées. Lorsque les informations sur le pays d'origine ne permettent pas de déterminer si les lois sont effectivement appliquées ou dans quelle mesure elles le sont, l'existence d'un climat généralisé

d'homophobie dans le pays d'origine pourrait être la preuve que les personnes LGBTI sont néanmoins persécutées » (punt 28). « Le fait qu'un demandeur puisse être capable d'éviter les persécutions en dissimulant son orientation sexuelle ou son identité de genre ou en étant « discret » à ce sujet, ou qu'il ait agi ainsi dans le passé, n'est pas une raison valable pour lui refuser le statut de réfugié. Comme l'ont affirmé de nombreuses décisions dans de multiples juridictions, on ne peut refuser le statut de réfugié à une personne au motif qu'elle a changé ou dissimulé son identité, ses opinions ou ses caractéristiques afin d'éviter les persécutions. Les personnes LGBTI ont autant droit que les autres à la liberté d'expression et d'association » (punt 31). « En ayant ce principe général à l'esprit, il s'agit donc de savoir à quelle situation le demandeur serait confronté s'il devait rentrer dans son pays d'origine. La réponse nécessite un examen spécifique visant à déterminer ce qui peut se passer si le demandeur rentre dans son pays de nationalité ou de résidence habituelle, et si cela équivaut à des persécutions. La question n'est pas de savoir si en étant discret, le demandeur pourrait vivre dans ce pays sans s'attirer de conséquences néfastes. Il est important de noter que même si le demandeur peut jusqu'ici avoir réussi à éviter les violences à son égard par la dissimulation, sa situation peut changer au fil du temps et qu'il ne pourra peut-être pas garder le secret toute sa vie. Le risque de découverte peut aussi ne pas dépendre uniquement de sa propre conduite. Il est presque toujours possible que la découverte se produise contre la volonté de l'intéressé, par exemple par hasard, du fait de rumeurs ou de soupçons grandissants. Il est aussi important de reconnaître que même si les personnes LGBTI dissimulent leur orientation sexuelle ou leur identité de genre, elles peuvent néanmoins risquer d'être découvertes et de subir les préjudices liés à cette situation parce qu'elles ne respectent pas les normes sociales attendues (par exemple, le fait de se marier et d'avoir des enfants) » (punt 32). « L'obligation de dissimuler son orientation sexuelle et/ou son identité de genre peut aussi générer d'importants préjudices psychologiques et autres. Les attitudes, les normes et les valeurs discriminatoires et désapprobatrices peuvent avoir de graves effets sur la santé mentale et physique des personnes LGBTI et peut dans certains cas aboutir à une situation intolérable équivalant à une persécution. Les sentiments de déni de soi, d'angoisse, de honte, d'isolement et même de haine de soi pouvant apparaître face à l'impossibilité d'exprimer ouvertement sa sexualité ou son identité de genre sont des facteurs à prendre en compte, y compris à long terme » (punt 33).

In de eerste plaats zij eraan herinnerd dat in de zin van artikel 48/3, § 2 : “§ 2. Daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève moeten : a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; 10 b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a). De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van : a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld; b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd; c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing; d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd; e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen; f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.”

Het enkele feit dat iemand homoseksueel in Senegal is rechtvaardigt echter een legitieme en gegronde vrees om te worden onderworpen aan een reeks vervolgingen, zoals omschreven in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Bovendien durven homoseksuelen, die het slachtoffer zijn van verbaal en fysiek homofoob geweld, geen klacht in te dienen bij de politie. Volgens Human Rights Watch « les victimes ne peuvent obtenir la protection de la police. Elles ne peuvent pas déposer plainte devant les tribunaux ni obtenir réparation. La loi en fait des criminels. Plutôt que de se sentir protégées par la police, elles ont de bonnes raisons de penser qu'elle les arrêtera et les maltraitera » .

Er is dus geen enkele bescherming mogelijk van de Senegalese autoriteiten voor homoseksuelen, die het slachtoffer zijn van homofoob geweld, en die in hun land dus in hoge mate worden gediscrimineerd wat betreft de toegang tot de rechter en de verdediging van hun meest fundamentele rechten. Er zij aan herinnerd dat vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zowel door overheids- als niet-overheidsagenten kan worden begaan wanneer overheidsagenten geen bescherming kunnen of willen bieden. Dit is het geval voor Senegalese homoseksuelen die, gelet op de algemene homofobe context die in Senegal heerst, een gewettigde en gegronde vrees hebben om aan verschillende vormen van vervolging te worden blootgesteld zonder dat zij bij hun autoriteiten bescherming kunnen inroepen. Indien er dus geen sprake is van "stelselmatige vervolging" door de autoriteiten (maar wel van een risico dat de vrees van de verzoeker rechtvaardigt), is er duidelijk sprake van stelselmatige vervolging door de Senegalese bevolking, voortvloeiend uit de algemene context in Senegal, zonder enige vorm van bescherming van de autoriteiten dienaangaande. In dit verband zijn wij van mening dat de relevante vraag

niet is of er sprake is van stelselmatige vervolging door de autoriteiten, maar of een Senegalese homoseksueel reden heeft om te vrezen voor vervolging door de autoriteiten. Op welke objectieve basis zou men een onderscheid kunnen maken tussen degenen die wel en degenen die geen problemen met de autoriteiten riskeren? Het is duidelijk dat geld niet altijd genoeg is om te sparen (cf. Tamsir Ndiaye). Het is onmogelijk homoseksuelen te categoriseren die al dan niet het slachtoffer zouden worden van deze strafbaarstelling indien zij zouden worden betrappt. Dit risico treft, zonder onderscheid, elke Senegalese homoseksueel.

Bovendien zou verzoeker dwingen om zijn homoseksualiteit op een verborgen en geheimzinnige manier te beleven, in een poging om problemen te vermijden die zich op een bepaald moment toch zouden kunnen voordoen, ook een behandeling vormen die in strijd is met de menselijke waardigheid en met artikel 3 EVRM, aangezien het absoluut in strijd is met zijn recht op persoonlijke ontplooiing. Bijgevolg heeft verzoeker nog steeds een gegronde vrees voor vervolging indien hij naar zijn land terugkeert. Niets laat het CGVS toe te concluderen dat deze gegronde vrees voor vervolging voor verzoeker niet bestaat in geval van terugkeer naar het land, met name in de context van een dergelijke problematiek, die onverbiddelelijk leidt tot afwijzing, marginalisatie en zelfs repressie door de Senegalese autoriteiten, familie en bevolking.

Ervan uitgaande dat de seksuele oriëntatie van verzoeker vaststaat, verzoeken wij de Raad derhalve zijn vrees, en dus zijn risico, te beoordelen in het licht van deze objectieve informatie en zijn persoonlijke situatie, en daarbij de volgende vragen in overweging te nemen:

- Riskeert de verzoeker een discriminerende strafrechtelijke veroordeling (gevangenisstraf of boete) door de Senegalese autoriteiten? Gezien het uitblijven van decriminalisering en de recente veroordeling van homoseksuelen tot een stevige gevangenisstraf, is dit wel het geval.

- Houdt het bestaan van een artikel in het wetboek van strafrecht dat homoseksualiteit strafbaar stelt, voor de verzoeker geen ernstig risico in dat hij op een dag het slachtoffer wordt van een onevenredige en discriminerende arrestatie en veroordeling? De recente gebeurtenissen tonen ons opnieuw het geval van de arrestaties en zware straffen die aan Senegalese homoseksuelen worden opgelegd.

- Loopt verzoeker in de huidige context het risico van homofob geweld van de kant van de Senegalese bevolking en zijn familie, die overwegend islamitisch en duidelijk homofob is? Volgens objectieve informatie is dit het geval.

- In welk opzicht is dit homofobe geweld, waaraan verzoeker op elk moment dreigt te worden blootgesteld, geen vervolging in de zin van het Verdrag van Genève?

- Zal de verzoeker in geval van homofob geweld door de bevolking en/of zijn familie kunnen rekenen op een doeltreffende bescherming door zijn nationale autoriteiten? Volgens de door het CGRA verstrekte informatie, nee.

- Op grond van welke rechtsgrondslag zou verzoeker minder rechten en vrijheden hebben dan een Belgische homoseksueel of zelfs een andere Senegalese homoseksueel die bescherming heeft gekregen?

- Kan verzoeker gedwongen worden zijn homoseksualiteit in het geheim te beleven, in voortdurende angst om op een dag weer betrappt te worden? Helemaal niet.

- In welk opzicht zou verzoeker geen gegronde en gegronde vrees hebben voor vervolging door de Senegalese bevolking en/of autoriteiten indien hij naar Senegal zou terugkeren, gelet op alle hierboven genoemde factoren, discriminatie en risico's op vervolging?

Wij zijn van mening dat Uw Raad rekening moet houden met deze ernstige situatie en een objectief risico moet beoordelen, zonder de internationale bescherming afhankelijk te stellen van de vaststelling van vervolging in het verleden, aangezien een van de criteria van het Verdrag van Genève het bestaan is van een "gegronde en gerechtvaardigde vrees" voor vervolging in geval van terugkeer, een vrees die in het geval van de meeste Senegalese homoseksuelen volkomen vaststaat. Wat zijn rechtspraak betreft, heeft Uw Raad reeds erkend dat het feit dat een Senegalese homoseksueel is, het verlenen van bescherming rechtvaardigt (met name arrest nr. X van 21 maart 2012). Sommige Senegalezen hebben dus op deze basis bescherming gekregen en kunnen nu vrij hun homoseksualiteit beleven. Wij verwijzen ook naar arresten van Uw Raad, waarin bescherming is verleend aan Senegalese homoseksuelen, waarin wordt herinnerd aan de ernstige context waarin men zich als homoseksueel in Senegal bevindt, en waarin wordt gewezen op de noodzaak om grote voorzichtigheid te betrachten en ruimschoots het voordeel van de twijfel te geven (arrest X van 14 juni 2013, X van 26 juni 2014 en X van 11 juli 2014). Zo oordeelde uw Raad in een uitspraak van 21 februari 2019 (arrest nr. X): 13 Wij benadrukken dat internationale bescherming in geen geval afhankelijk mag worden gesteld van het bestaan van vervolging in het verleden. Integendeel, vervolging in het verleden schept een vermoeden van verdere vervolging (artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet). Het objectieve risico van vervolging in geval van terugkeer, indien hij zijn seksuele oriëntatie niet verhuult, en de mogelijke ondraaglijkheid van het leven voor verzoeker in geval van terugkeer naar Senegal, die niet geldig is uitgevoerd, moeten worden onderzocht.

In dit verband moet, gezien de recente gevallen van arrestaties en veroordelingen, waaruit eens te meer blijkt dat de criminalisering in Senegal effectief is, en rekening houdend met het feit dat er geen systematische berichtgeving in de media is en dat homoseksuelen verplicht zijn zich te verbergen of het land te verlaten, worden geconcludeerd dat het onmogelijk is "groepsgebonden vervolging" te meten, aangezien homoseksuelen zich verbergen en niet allemaal tegelijkertijd worden geïdentificeerd. Deze groepsvervolging zou meetbaar zijn indien alle homoseksuelen van de ene dag op de andere uit de kast zouden komen en indien het aantal verontruste homoseksuelen zou kunnen worden berekend. Dit is echter verre van het geval, zodat "groepsvervolging" niet kan worden beoordeeld.

Om al deze redenen verzoekt verzoeker om erkenning van de vluchtelingenstatus.

4.1.2. Vanuit het oogpunt van de subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet)

De rekening van verzoeker voldoet volledig aan de voorwaarden van het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Aan deze voorwaarden is voldaan, aangezien de verzoeker duidelijk geïdentificeerd is, hij geen strijder is en er een reëel risico bestaat van ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4 van de wet. In casu bestaat deze ernstige schade in het geval van verzoeker in de onmenselijke en vernederende behandeling waaraan hij als homoseksueel, die in Senegal het slachtoffer is geweest van talrijke gewelddaden en discriminatie, dreigt te worden blootgesteld indien hij naar zijn land terugkeert. Bovendien valt verzoeker niet onder een van de in de wet voorziene uitsluitingsgronden die hem het voordeel van subsidiaire bescherming zouden kunnen ontnemen.

Hij verzoekt dus om subsidiaire bescherming op een oneindig subsidiaire basis.

4.2. Die beslissing schendt tevens de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29/07/1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, aangezien de motivering ervan ontoereikend en inadequaat is en een beoordelingsfout bevat, alsook "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de plicht tot voorzichtigheid".

Verzoeker is van mening dat de redenen die zijn aangevoerd voor de weigering om de vluchtelingenstatus te erkennen en subsidiaire bescherming te verlenen, ontoereikend en/of inadequaat zijn.

4.2.1. Elementen van het verhaal die door het CGVS betwist zijn

a) Wat de dood van verzoekers vader betreft Het CGVS merkt op dat verzoeker aan de DVZ zou hebben verklaard (13.04.2017) dat zijn vader in 2009 is overleden, terwijl hij aan het CGVS heeft verklaard dat hij in 2016 is overleden. Het CGVS beroept zich vervolgens op deze tegenstrijdigheid om elke geloofwaardigheid te ontkennen aan het feit dat de vader van verzoeker de marabout heeft belet op te treden nadat zijn homoseksualiteit was ontdekt, en dat verzoeker op de koranschool kon blijven.

In dit verband stelt verzoeker dat het om een vertaalfout gaat. Het jaar 2009 wordt immers enkel vermeld in de vragenlijst van de DVZ van 13.04.2017, en stemt in het geheel niet overeen met alle gebeurtenissen die verzoeker zowel aan de DVZ als aan het CGVS heeft verteld. Er zij ook op gewezen dat verzoeker tijdens zijn twee persoonlijke gesprekken consequent bleef over het overlijden van zijn vader, door het telkens eind 2015/begin 2016 te plaatsen en te verklaren dat hij zich de precieze datum niet kon herinneren (NPO 1, blz. 7; NPO 2, blz. 8)

Bovendien moet worden opgemerkt dat de protection officer verzoeker niet heeft geconfronteerd met deze vermeende tegenstrijdige verklaring. Dit is in strijd met het artikel 17, §2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen : "Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven." Indien verzoeker met deze tegenstrijdigheid was geconfronteerd, zou hij hebben uitgelegd dat hij nooit had gezegd dat zijn vader in 2009 was overleden, dat dit een vertaalfout was, en dat hij volhoudt dat zijn vader in 2016 is overleden.

b) Met betrekking tot de partner van verzoeker in Senegal

Het CGVS merkt op dat verzoeker tijdens zijn onderhoud op 13.04.2017 bij de DVZ zou hebben gezegd dat zijn partner M.D. heette, terwijl hij tijdens zijn onderhoud op 16.02.2021 zou hebben gezegd dat hij I.D. heette, en bij het CGVS dat hij I.S. heette. Het CGVS merkt ook op dat verzoeker tijdens zijn onderhoud bij de DVZ op 13.04.2017 zou hebben gezegd dat hij zijn relatie met Ismael was begonnen toen hij 15 jaar oud was (en dus in 2005, volgens zijn geboortedatum), terwijl hij bij het CGVS heeft

verklaard dat zijn relatie in 2015 was begonnen. Het CGVS merkt ook op dat verzoeker tijdens zijn onderhoud bij de DVZ (13.04.2017) heeft verklaard dat zijn partner ouder dan hij was, terwijl hij bij het CGVS heeft verklaard dat hij ouder was dan Ismael. Ten slotte merkt het CGVS op dat verzoeker bij de DVZ zou hebben verklaard dat zijn 15 partner in 2017 was overleden, terwijl hij bij het CGVS zou hebben verklaard dat Ismael in Frankrijk verbleef.

Wat de voornaam van zijn partner betreft, voert verzoeker aan dat de tijdens zijn onderhoud met de EO gegeven voornamen verkeerd zijn begrepen. Hij heeft nooit M.D. of I.D. genoemd, alleen I.S. bestaat en was zijn partner. Er zij ook op gewezen dat verzoeker tijdens zijn twee persoonlijke onderhouds op dit punt consistent is gebleven (zie onder meer NPO 1, blz. 12 en NPO 2, blz. 7). Met betrekking tot het begin van zijn relatie met Ismael Sall betoogt verzoeker opnieuw dat zijn woorden bij de DVZ verkeerd zijn vertaald. Verzoeker heeft nooit verklaard dat zijn relatie met Ismael begon toen hij 15 jaar oud was. Hij heeft altijd volgehouden dat het begon toen hij 25 jaar oud was, in 2015, op de koranschool (NPO 1, p. 12; NO 2, p. 17). Er zij ook op gewezen dat verzoeker in zijn DVZ-vragenlijst van 16.02.2021 ook heeft verklaard dat zijn relatie met Ismael in 2015 is begonnen. Ten slotte zij erop gewezen dat verzoeker niet één keer is geconfronteerd met deze vermeende inconsistenties, hetgeen een schending van artikel 17, §2 van het K.B. van 17.07.2003 vormt. Wat de leeftijd van Ismael betreft, hield verzoeker vol dat hij nooit had gezegd dat Ismael ouder was dan hij, en dat hij veel jonger was, zoals hij aan het CGVS had verklaard. Nog steeds wat Ismael betreft, verklaart verzoeker dat hij nooit heeft verklaard dat Ismael in 2017 was overleden, en houdt hij staande dat hij thans in Frankrijk verblijft. Ook hier moet worden opgemerkt dat verzoeker opnieuw niet is geconfronteerd met deze beweerdelijk inconsistente verklaringen. Zo neemt het CGVS genoegen met deze tegenstrijdigheden om verzoekers relatie met Ismael Sall af te wijzen, zonder verzoeker met deze vermeende tegenstrijdigheden te hebben geconfronteerd, zoals vereist door artikel 17, §3 van het K.B. van 2003. Ook al heeft verzoeker er uitvoerig over zijn relatie tijdens zijn twee persoonlijke onderhouds gesproken (zie o.a. NPO 2, blz. 14-18 en NPO 1, blz. 14-15).

Het CGVS rept met geen woord over de uitlatingen van verzoeker over zijn homoseksuele relatie in Senegal, terwijl de gestelde tegenstrijdigheden niet voldoende zijn om verzoekers relatie met Ismael Sall in twijfel te trekken. Het CGVS diende ook de verklaringen van verzoeker dienaangaande te beoordelen.

Het CGVS had dus niet vol daan aan zijn zorgvuldigheids- en motiveringsplicht en zijn verplichting krachtens artikel 48/6, §5, b). Deze grief moet dus worden afgewezen en verzoekers relatie met Ismael Sall moet als voldoende bewezen worden beschouwd.

c) Met betrekking tot de persoon die verzoeker heeft geholpen Senegal te ontvluchten

Het CGVS merkt op dat verzoeker tijdens zijn onderhoud bij de DVZ (13.04.2017) heeft verklaard dat hij was geholpen door een zekere Mamadou Aboudème, die hem "7000 Sefa" had gegeven voor de reis, terwijl hij bij het CGVS heeft gezegd dat hij was geholpen door Souleymane Dème, en dat hij niet wist hoeveel geld deze laatste moest betalen.

In dit verband beklemtoonde verzoeker nogmaals dat het om een vertaalfout ging tijdens zijn onderhoud bij de DVZ. Verzoeker had het nooit over een M.A. gehad en hield vol dat het S.D. was die hem had geholpen te ontsnappen. Evenzo houdt hij vol dat hij nooit heeft gezegd dat hij 7000 Sefa had gekregen. In dit verband zij opgemerkt dat "7000 Sefa" op zich absoluut niets betekent, en als de verweerder "CFA" (voor CFA-frank) bedoelde, moet worden opgemerkt dat 7000 CFA-frank iets meer is dan 10 euro. Verzoeker zou een dergelijk bedrag nooit hebben genoemd, aangezien het volstrekt belachelijk is in verhouding tot de kosten van een reis naar Europa. Dit kan alleen maar een vertaalfout zijn. Deze grief moet derhalve worden afgewezen

d) Met betrekking tot het tijdstip waarop verzoeker Senegal heeft verlaten

Wat het tijdstip betreft waarop verzoeker Senegal heeft verlaten, merkt het CGVS op dat verzoeker tijdens zijn interview bij de OE (13.04.2017) naar verluidt heeft verklaard dat hij Senegal in januari 2016 heeft verlaten, terwijl hij bij het CGVS heeft verklaard dat hij Senegal midden 2016 heeft verlaten, ongeveer 20 dagen voor de Ramadan, dat wil zeggen in mei 2016.

Verzoeker stelt in dit verband dat hij nooit heeft gezegd dat hij Senegal in januari 2016 had verlaten. Hij bevestigt dat hij Senegal een paar weken voor de Ramadan verliet. Dit strookt met zijn relaas, aangezien

hij altijd heeft volgehouden dat hij begin 2016 nog in Senegal was (zie o.a. NPO 2, blz. 8, 9, 13 ; NPO 1, blz. 9, 10). Deze grief moet derhalve worden afgewezen.

e) Wat betreft de manier waarop hij zijn been brak in Senegal

Het CGVS wijst op een tegenstrijdigheid, in die zin dat de klager de OE (16.02.2021) zou hebben verteld dat de "talibés" zijn been hadden gebroken, terwijl hij het CGVS had verteld dat hij was gevallen.

In de eerste plaats zij erop gewezen dat verzoeker niet werd geconfronteerd met deze vermeende inconsistentie, zoals vereist door bovengenoemd artikel 17, §2. In dit verband stelt verzoeker eenvoudigweg dat de waarheid tussen deze twee verklaringen ligt. Verzoeker vertelt Uw Raad dat op de dag dat hij met Ismael Sall werd betrapt, de talibés hem wilden vangen en naar de marabout brengen. Zij kwamen naar zijn kamer, en hij rende weg, totdat hij viel en zich bij zijn val verwondde. Toen de talibés hem inhaalden, lieten ze hem staan en mishandelden hem, wat zijn breuk verergerde. Deze verklaring is geloofwaardig, en aangezien het CGVS geen andere inconsistenties of tegenstrijdigheden over deze gebeurtenis aanvoert, moet zij als voldoende vaststaand worden beschouwd.

f) Met betrekking tot de aantrekkingskracht van verzoeker

Het CGVS verwijt verzoeker dat hij tijdens hetzelfde onderhoud had gezegd dat hij "ook vrouwen graag heeft", en vervolgens "dat hij niets voelt als hij een vrouw ziet". Het CGVS ziet dit als een tegenstrijdigheid.

In dit verband stelt verzoeker dat hij op bladzijde 4 van zijn NPO 1 voor het eerst heeft gezegd dat hij zichzelf als homoseksueel beschouwde. Als hij zei dat hij ook van vrouwen hield, bedoelde hij dat hij dingen voor vrouwen kon voelen zonder zich fysiek tot hen aangetrokken te voelen. Als hij had bedoeld dat hij zich ook aangetrokken voelde tot vrouwen, zou hij zichzelf biseksueel hebben genoemd. Dat was niet het geval. Verzoeker voelt zich alleen aangetrokken tot mannen, maar dat betekent niet dat hij niet van vrouwen houdt (in de ruimste zin van het woord, zonder per se over 17 liefde te praten). Daarom zei hij gewoon dat hij geen gevoelens heeft als hij een vrouw ziet (wat betekende voor hem geen fysieke aantrekkingskracht). Dit werd door verzoeker bevestigd tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud (NPO 2, blz. 17) : Er zij ook op gewezen dat verzoeker niet werd geconfronteerd met deze vermeende inconsistentie, zoals vereist door bovengenoemd artikel 17, §2. Dit grief moet derhalve afgewezen worden.

g) Wat betreft de nacht waarin verzoeker B.D. probeerde te benaderen

Het CGVS acht het niet geloofwaardig dat verzoeker heeft geprobeerd B.D. te benaderen terwijl hij niet zeker wist of hij homoseksueel was, gelet op de bijzonder homofobe context in Senegal en de daaraan verbonden risico's.

Verzoeker begrijpt deze grief, maar wenst zijn standpunt dienaangaande toe te lichten. In aanvulling op wat hij op blz. 19 t/m 21 NPO 1 heeft verklaard, stelt verzoeker dat in de slaapzalen van de koranschool alle jongens bijna naast elkaar slapen. Verzoeker staat er eerst dat jongens (andere dan hijzelf) af en toe 's nachts seks hadden (zonder dat dit noodzakelijkerwijs "openbaar" wordt gemaakt), maar hij staat er ook dat het feit dat hij zich vlak naast B.D. bevond, op een avond dat Ismael er niet was, bij hem een onbedwingbare drang tot seks met B.D. heeft opgewekt. Hoewel hij zich bewust was van het risico, was hij ongeremd door zijn verlangen. Bovendien was hij ervan overtuigd dat B.D. zou instemmen, omdat hij de indruk had dat B.D. dat ook wilde maar bang was voor de gevolgen. Deze grief moet derhalve worden afgewezen, mits de verzoeker een geloofwaardige rechtvaardiging aanvoert.

h) Wat B.D. betreft

Het CGVS merkt op dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat de persoon die hij die avond had proberen te benaderen A. heette, terwijl hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat zijn naam B.D. was. Het CGVS verklaart ook dat verzoeker zou hebben verklaard dat hij eerst met I. is betrapt, en vervolgens dat hij eerst met B. is betrapt.

In dit verband stelt verzoeker dat de naam van deze persoon B.D. is. Verzoeker betoogt dat, aangezien de twee namen overeenstemmen, er sprake moet zijn van een begrips- of vertaalfout. Hij verklaarde dat hij nooit de naam "A." had uitgesproken. Verzoeker verklaarde ook dat hij altijd zowel een voornaam als een familienaam had vermeld wanneer hij in verband met zijn verhaal naar een persoon verwees, en dat

hij er nooit genoeg mee had genomen enkel een voornaam te vermelden. Voorts beklemt voort verzoeker dat hij de naam "A." nooit had gehoord, en dat deze naam in Senegal niet bestaat.

Ten slotte beklemt voort verzoeker dat hij, aangezien hij geen Nederlands verstaat, zijn NPO's niet had kunnen herlezen, en dat hij deze begripsfout dus niet had kunnen verbeteren. Het ging dus niet om een tegenstrijdigheid, maar om een begripsfout, die niet van dien aard was dat de door verzoeker vertelde gebeurtenissen in twijfel werden getrokken, gelet op de hoeveelheid informatie die verzoeker over die nacht heeft verstrekt (NPO blz. 19-21).

Indien het CGVS verzoeker had geconfronteerd met deze vermeende tegenstrijdigheid, zoals vereist door het bovengenoemde artikel 17, §2, had verzoeker deze verklaring kunnen geven. Met betrekking tot het tijdstip waarop hij was betrap, verklaarde verzoeker dat hij eerst met I. was betrap, vervolgens met B., en een derde keer met I.. Het CGVS baseert zijn bewering op een zin van verzoeker (NPO 2, p. 19) : [...] Dit betekent niet dat verzoeker eerst met B. werd betrap, maar dat hij door B. werd betrap voordat hij voor de tweede keer met Ismael werd betrap. Deze grief moet derhalve worden afgewezen.

*** Het CGVS geeft geen geldig oordeel over de homoseksuele relaties van verzoeker, noch over zijn aantrekkingskracht tot personen van hetzelfde geslacht, noch over de gebeurtenissen die tot zijn vlucht hebben geleid. Het CGVS beweert enkel een aantal tegenstrijdigheden, waarmee verzoeker nooit werd geconfronteerd en waarvoor hij dus ook nooit een verklaring heeft kunnen geven. Aangezien deze tegenstrijdigheden de enige grieven tegen verzoeker waren, kon het CGVS er niet omheen verzoeker hierover te ondervragen. Het CGVS heeft dus niet voldaan aan zijn motiveringsplicht, aan zijn zorgvuldigheidsplicht en aan zijn verplichtingen krachtens artikel 48/6, §5, b), van de Vreemdelingenwet en artikel 17, §2, van het K.B. van 2003.

4.2.2. Elementen van het verhaal die door het CGVS niet worden vermeld Naast het ontbreken van een geldig oordeel op een aantal punten (zie hierboven), heeft het CGVS nagelaten een oordeel te geven over drie cruciale elementen: de bewustwording van verzoeker van zijn seksuele oriëntatie, de gebeurtenis die leidde tot zijn vlucht uit Senegal, en de wijze waarop verzoeker zijn seksuele geaardheid in België ervaart.

In elk geval gaat het om essentiële elementen die niet op deze wijze kunnen worden omzeild. Het CGVS heeft niet voldaan aan zijn verplichting tot grondigheid en formele motivering, die op deze gronden ten minste zou moeten leiden tot de nietigverklaring van de beslissing.

a) Met betrekking tot de wijze waarop verzoeker zich bewust werd van zijn homoseksualiteit

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat de Protection officer verzoeker nauwelijks heeft ondervraagd over de vraag hoe hij zich bewust is geworden van zijn homoseksualiteit (zie enkel blz. 17 NPO 1). Deze instructie is dus grotendeels ontoereikend en vormt een schending van de zorgplicht. Het bestreden beslissing bevat ook geen enkele paragraaf over dit onderwerp, dat niettemin een bijzonder belangrijke aanwijzing voor zijn seksuele oriëntatie vormt. Dit wordt trouwens bevestigd door het merendeel van de beslissingen van het CGVS inzake homoseksualiteit. Het stilzwijgen van het CGVS kan niet worden verontschuldigd en vormt een duidelijke schending van zijn motiveringsplicht.

b) Wat betreft de gebeurtenis die tot zijn vlucht leidde

Het CGVS heeft zich niet uitgelaten over de gebeurtenis die tot verzoekers ontsnapping heeft geleid, namelijk de derde keer dat hij werd betrap. Er zij echter op gewezen dat de verzoeker hierover uitvoerig heeft gesproken (NPO 2, blz. 9-11). Deze paragrafen zijn veruit de langste paragrafen in deze NPO 2. De redenering van het CGVS, dat niets zegt over de geloofwaardigheid die aan deze gebeurtenis moet worden gehecht, is dus volstrekt ontoereikend en beantwoordt niet aan de eisen van artikel 2-4 van de wet van 29 juli 1991. c) Wat de ervaring van verzoeker met zijn seksuele geaardheid in België betreft Hoewel de ambtenaar verzoeker enkele vragen heeft gesteld over zijn seksuele geaardheid in België, moet eerst worden vastgesteld dat deze vragen duidelijk ontoereikend zijn (zie NPO 2, blz. 17): 20 Het CGVS heeft niet de moeite genomen om verzoeker te ondervragen over zijn homoseksuele relaties in België, terwijl geen enkel element de seksuele geaardheid van een persoon beter kan aantonen dan de relaties die hij onderhoudt of heeft onderhouden. Dit gebrek aan informatie vormt ongetwijfeld een schending van de zorgplicht. Evenzo moet worden vastgesteld dat het bestreden beslissing geen enkele paragraaf bevat over de wijze waarop verzoeker zijn seksuele geaardheid in België beleeft, hetgeen een schending van de motiveringsplicht vormt.

Ten slotte wenst verzoeker een getuigenverklaring bij te voegen die is opgesteld door een persoon die hij in België heeft ontmoet, en waaruit blijkt dat hij homoseksueel is (stuk 3). Er zij aan herinnerd dat, volgens de jurisprudentie van uw raadsman, het loutere feit dat deze getuigenis door een familielid is geschreven, niet van dien aard is dat de bewijskracht ervan in twijfel wordt getrokken

5. *Conclusie* In conclusie, ten gevolge van het bovenstaande, moet er worden beoordeeld dat de argumenten van het CGVS onvoldoende, inadequaar en verkeerd zijn om een negatieve beslissing te kunnen nemen wat betreft zijn gegronde vrees voor vervolging in verband met zijn lidmaatschap van de Senegalese homoseksuele sociale groepering. De bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden om naar het CGVS terug te sturen voor verder onderzoek van de elementen onder punt 4.2.2. De verzoekende partij is echter van mening dat de verklaringen van verzoeker moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel (art. 48/6 Vreemdelingenwet). Verzoeker moet als gevolg een bescherming krijgen. Daarvoor dient verzoeker de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden.”

2.2. Verzoeker voert ter ondersteuning van zijn verzoekschrift een handgeschreven getuigenis van P.N. toe.

3. De beoordeling

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het

onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X)

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoeker vreest bij zijn terugkeer naar zijn herkomstland te worden vervolgd omwille van zijn seksuele oriëntatie. Hij geeft aan dat zijn homoseksualiteit niet wordt aanvaard en dat hij vreest dat de sharia op hem zal worden toegepast. Verzoeker koestert tevens een vrees ten aanzien van zijn halfbroers, dewelke hem verantwoordelijk achten voor de dood van hun vader. Voor de verdere samenvatting van de vluchtmotieven van verzoeker verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

4.1.2. De Raad merkt vooreerst op dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) moeten worden gezien in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is. Indien de verzoeker om internationale bescherming geen bewijs kan

verschaffen aangaande zijn of haar seksuele geaardheid, dan stelt ook UNHCR dat de seksuele geaardheid dient te blijken uit de verklaringen van verzoeker (UNHCR, "Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity", Genève, 2008, nr. 35). Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat er minstens doorleefde verklaringen worden afgelegd over de eigen bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van de homoseksualiteit die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit. Van een verzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze homoseksualiteit beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoont.

4.1.3. Na lezing van het administratief dossier, oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen over zijn vermeende seksuele geaardheid geenszins weten te overtuigen. De commissaris-generaal komt tot dit besluit op basis de volgende vaststellingen:

(i) er is sprake van fundamentele verschillen tussen de verklaringen afgelegd ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en ten aanzien van het CGVS, met name met betrekking tot het tijdstip van het overlijden van verzoekers vader, de naam van verzoekers levenspartner, de aanvang van de relatie met zijn levenspartner, het verdere levensverloop van verzoekers levenspartner, de omstandigheden waarin verzoeker een gebroken been opliep, evenals de manier en het tijdstip waarop verzoeker Senegal verliet;

(ii) er is sprake van wisselende verklaringen over de seksuele aantrekkingskracht, waarbij verzoeker deze aantrekkingskracht binnen één gesprek wijzigt van "graag vrouwen hebben" naar "het doet me niets als ik een vrouw zie";

(iii) het is onaannemelijk dat verzoeker – binnen de context van een homofobe samenleving en de Koranschool – zonder enige reflectie over de mogelijke gevolgen A. benadert om seksuele betrekkingen te hebben, louter om zijn eigen libido te bevestigen;

(iv) verzoekers verklaringen geven geen blijk van enige reflectie omtrent de situatie waarin hij zich bevond, met name een homoseksueel zijn binnen een vijandige omgeving, en getuigen van een simpele en allerminst doorleefde weergave van de complexe realiteit;

(v) verzoekers verklaringen geven geen enkele blijk van het nadenken over en het omgaan met de beleving van de homoseksualiteit, dit te midden van een samenleving die manifest vijandig staat tegenover homoseksualiteit;

(vi) er is sprake van inconsistente verklaringen omtrent de bedpartners.

De commissaris-generaal concludeert dat er geen geloof kan worden gehecht aan de seksuele oriëntatie van verzoeker, zodat ook geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker gevreesde vervolgingen, die hun grondslag vinden in deze seksuele oriëntatie.

4.1.4. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

4.1.5. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

4.1.6. Verzoeker houdt voor dat de verschillen tussen de verklaringen afgelegd ten aanzien van DVZ en ten aanzien van het CGVS zijn te wijten aan vertalingsproblemen. In deze wijst de Raad er evenwel op dat de door verzoeker afgelegde verklaringen – zowel wat betreft de "vragenlijst" als wat betreft de "verklaring DVZ" – aan verzoeker werden voorgelezen in een taal die hij machtig is, met name in het Peul (zie AD, "vragenlijst CGVS" en "verklaring DVZ"). Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd verzoeker bovendien ook gevraagd of alles goed was verlopen bij het gehoor bij DVZ. Verzoeker heeft hierbij aangegeven dat het gehoor weliswaar beperkt was in de tijd, zodat hij zijn verhaal slechts verkort kon schetsen, doch hij heeft hierbij op geen enkel moment aangegeven dat er vertalingsproblemen waren (zie notities persoonlijk gehoor (hierna: NPO) 13/09, p. 4). Integendeel, verzoeker heeft op het einde van de "vragenlijst" uitdrukkelijk aangegeven dat de vertalingen door de tolk ideaal verliepen (*"Ik zou willen dat de tolk hetzelfde Peul als ik praat (Senegalese variant van Peul) en niet die van Guinée. Zoals vandaag is het ideaal"*). In deze omstandigheden kan verzoeker dan ook niet thans voor het eerst in zijn verzoekschrift voorhouden dat er sprake zou zijn geweest van dermate veel en significante vertalingsproblemen, dat deze een verschoning zouden kunnen uitmaken van de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden. Deze tegenstrijdigheden hebben betrekking op elementen die de kern van verzoekers vluchtrelaas raken, zijn veelvuldig in aantal en omvatten manifest onverzoenbare verklaringen. Waar verzoeker aangeeft dat enkel in de "verklaring DVZ" wordt aangegeven dat zijn vader is gestorven in 2009, terwijl verzoeker zowel bij de "vragenlijst" als tijdens de gehoren bij het CGVS heeft

aangegeven dat zijn vader stierf eind 2015/begin 2016, doet dit geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid. De Raad herhaalt nogmaals dat alle gehoren aan verzoeker werden voorgelezen in het Peul, zo ook de “verklaring DVZ”. Ook het louter voorhouden dat de *protection officer* hem verkeerd heeft begrepen bij het opgeven van de voornaam van zijn partners, volstaat niet om de tegenstrijdige verklaringen in een ander daglicht te plaatsen. Dit geldt ook voor de meer significante tegenstrijdigheden met betrekking tot verzoekers levenspartner, met name het tijdstip van de start van de relatie en het verdere verloop van het leven van zijn levenspartner. Hetzelfde geldt tevens voor het tijdstip van het verlaten van Senegal en de persoon die hem hierbij geholpen heeft.

4.1.7. De Raad merkt bovendien op dat de in punt 4.1.6. vastgestelde tegenstrijdigheden niet de enige grondslag vormen voor de beoordeling van de ongeloofwaardigheid van verzoekers seksuele oriëntatie. Zo stelde de commissaris-generaal, op pertinente wijze, vast dat verzoeker er niet in slaagt een doorleefd en spontaan relaas te verschaffen van de bewustwording en beleving van zijn homoseksualiteit in de context van een homofobe omgeving, in een Koranschool in Senegal. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, heeft de *protection officer* in deze wel degelijk uitvoerig doorgevraagd naar zijn beleving hieromtrent en heeft hij verzoeker meermaals verzocht om een concreet beeld te scheppen van de situatie (“Maar wat was de aanleiding dat u opeens wist dat u was aangetrokken tot mannen” en “maar wat was precies de klik” en “maar geef me concreet vb” en “hoe is het gekomen, hoe weet u dat u homo bent”). Ondanks deze uitvoerige bevraging, bleef verzoeker steken in veeleer algemene en vage omschrijvingen van zijn kindertijd, waar hij opgroeide tussen jongens en een donderdag in 2016, wanneer hij in het bos hout ging rapen en zich bewust werd van zijn gevoelens (NPO 1, p. 23-24). De loutere overtuiging van verzoeker dat hij wel degelijk uitvoerig heeft gesproken over zijn relatie, kan de inhoud van de persoonlijke onderhouden – die hiervan geen blijk geven – niet veranderen. Ook de pagina’s van de persoonlijke onderhouden, waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, werpen geen ander licht op de zaak. Ook deze verklaringen geven geen blijk van een voldoende concrete en doorleefde weergave van zijn seksuele oriëntatie. Op de vermelde pagina’s van zijn eerste persoonlijk onderhoud beschrijft verzoeker de omstandigheden van zijn gebroken been, stelt hij dat “ze wisten dat we homo’s waren, het was geconfirmeerd” en beschrijft hij de gebeurtenissen van na “de confirmatie”. Dit is bezwaarlijk een uitvoerige uiteenzetting over zijn relatie. Ook bij zijn tweede persoonlijk onderhoud kwam verzoeker niet verder dan het veeleer vaag stellen dat hij “verlangens” en “gevoelens” koestert en dat hij zijn levenspartner I. reeds van kindertijd kende, dat zij een sterke vriendschap hadden en dat vervolgens zijn gevoelens voor hem beetje bij beetje zijn vergroot.

4.1.8. Verder stelde verzoeker op een vrij zakelijke manier dat het lichaam van A. (waar afhankelijk van zijn verklaringen ook naar wordt verwezen als B.) hem aanstond en dat hij vervolgens probeerde om seksuele betrekkingen te hebben met hem. Wat dit laatste punt betreft, stelt de commissaris-generaal terecht vast dat het hoogst ongeloofwaardig is dat verzoeker, in de homofobe omgeving van een Koranschool, zonder meer zichzelf zou opdringen aan A., gewoon omdat zijn vaste vriend I. er niet was en om te “*profiteren*” (zie NPO 1, p. 19). Dat verzoeker, in de context van een leerling in een Koranschool, niet minstens zou hebben geprobeerd om vooreerst te polsen naar de houding van A. ten aanzien van homoseksuelen, is volstrekt ongeloofwaardig (“nee, we hadden er nooit over gepraat. We hadden er nooit over gediscussieerd” – NPO 1, p. 20). Verzoeker tracht deze omstandigheid te verantwoorden door te stellen dat jongens in de slaapzalen van de Koranscholen wel vaker seks hadden met elkaar, maar de Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker hiervan geen enkele melding heeft gemaakt tijdens zijn persoonlijke onderhouden. De *protection officer* heeft nochtans meermaals gepolst of het niet riskant was om zomaar een andere jongen te benaderen in de Koranschool. Op geen enkel moment heeft verzoeker hierbij aangegeven dat hij dit risico kon afwegen, omdat dergelijke gebeurtenissen frequent voorkwamen. Hij stelde enkel dat er een onmiddellijke lust/verlangen was, dat hij zijn libido wilde bevestigen en dat hij niet dacht dat A. hem zou verraden. Voormelde *post factum* verklaring, die tot stand is kunnen komen na reflectie over de eigen verklaringen, kan de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet remediëren. Hetzelfde geldt voor de verklaring dat verzoeker dacht dat A. wel zou instemmen, omdat hij het gevoel had dat A. het ook wel wilde, maar bang was voor de gevolgen. Nergens in de persoonlijke onderhouden heeft verzoeker dit aangegeven. Verzoeker stelde enkel dat er twee opties mogelijk waren: ofwel aanvaardde A. het ofwel zou hij verzoeker aangeven bij de marabout. Verzoeker stelde dat het risico werd overschaduwd door het plezier dat hij had (zie NPO 2, p. 19). Verzoeker kan deze verklaringen thans niet inruilen voor een nieuwe verklaring, zonder hiervoor een objectieve verantwoording te verschaffen.

4.1.9. De Raad wijst er in dit verband bovendien ook op dat verzoeker er niet in slaagt een helder beeld te scheppen van zijn relatie met partner I. In zijn eerste persoonlijk onderhoud stelde verzoeker dat I. zijn “*intieme vriend*” was, met wie hij “*over alles [praatte]*”. Vervolgens antwoordde hij bevestigend op de vraag of I. ook homoseksueel is (NPO 1, p. 12 en 23). Tijdens zijn tweede onderhoud schetst verzoeker een

enigszins ander beeld van zijn relatie met I., waarbij hij aangeeft dat hijzelf de initiatiefnemer was en waarbij I. de situatie veeleer onderging. Hij geeft ook aan dat hij niet weet of I. homoseksueel is en dat I. bang en gegeneerd was, doch *“nooit [is] gaan klagen bij de maraboet [zelfs als ik hem aanraakte]”* (NPO 2, p. 19-20). Het is slechts wanneer de *protection officer* opmerkt dat de geschetste situatie eerder blijkt geeft van een fysieke relatie/vriendschap, dat verzoeker stelt dat hij nergens kan zijn zonder I. Hierbij aansluitend kan nog worden opgemerkt dat verzoeker ook wisselende verklaringen aflegt met betrekking tot de seksuele betrekkingen met I. In eerste instantie laat verzoeker uitschijnen dat hij meerdere keren seksuele betrekkingen had met I. (*“het is die dag dat we 1ste keer seks hadden”* en *“daarna, we hadden seks [...] daarna, ze hebben ons nog eens betrap met I.”*). Hij stelt ook dat hij drie keer werd betrap met I. (NPO 1, p. 26-27). Tijdens zijn tweede gehoor stelt verzoeker dan weer dat hij slechts één keer het initiatief nam, met name wanneer ze werden betrap en dat zij op dat ogenblik ook daadwerkelijk seksuele betrekkingen hadden en dat hij de andere keren gewoon naast I. heeft geslapen (NPO 2, p. 20). Dergelijke vage en veranderende verklaringen over de beleving van de (seksuele) relatie met I. ondergraven de geloofwaardigheid en oprechtheid van verzoekers seksuele oriëntatie. Verzoeker kan, wat dit betreft, ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat de *protection officer* hem nauwelijks heeft ondervraagd over de wijze waarop hij zich bewust is geworden van zijn homoseksualiteit. De *protection officer* heeft zowel tijdens het eerste als het tweede persoonlijk onderhoud veelvuldig vragen gesteld over het tijdstip wanneer verzoeker zich realiseerde dat hij homoseksueel was, heeft gepolst naar de gevoelens die daarmee gepaard gingen, evenals de wijze waarop verzoeker deze gevoelens invult (zie o.m. NPO 1, p. 17, 23, 24, 25 en NPO 2, p. 15-17).

4.1.10. De commissaris-generaal merkt verder ook terecht op dat verzoeker wisselende verklaringen heeft afgelegd omtrent de persoon met wie hij het eerst seksuele betrekkingen had (I. dan wel A.). Dat verzoeker deze gebeurtenissen niet correct chronologisch kan weergeven, komt andermaal zijn geloofwaardigheid niet ten goede. Dit geldt te meer omdat een eerste seksuele betrekking met een man, waarbij verzoeker zich realiseert dat hij homoseksuele gevoelens koestert en dit in een homofobe omgeving, toch een gebeurtenis is waarvan kan worden verwacht dat dit in het geheugen staat gegrift. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de volgorde van zijn bedpartners niet kan worden afgeleid uit de in de bestreden beslissing geciteerde pagina's van het persoonlijk onderhoud, wijst de Raad er alleszins op dat verzoeker in zijn eerste persoonlijk onderhoud ontegensprekelijk heeft verklaard dat de dag waarop hij voor het eerst seksuele betrekkingen had met I. dateerde van na het incident met A. (zie NPO 1, p. 24-25). Dit is wel degelijk tegenstrijdig aan de verklaringen, afgelegd tijdens hetzelfde persoonlijke onderhoud, waar verzoeker stelde dat zijn eerste seksuele relatie met I. was en dat *“de 1ste keer met I., de 2^e keer met A.”* (zie NPO 1, p. 18).

4.1.11. Wat betreft zijn seksuele oriëntatie en zijn gevoelens ten aanzien van vrouwen, kan verzoeker niet negeren dat hij in eerste instantie wel degelijk verklaarde dat hij liever mannen heeft, maar ook graag vrouwen heeft. Verzoeker tracht deze *“graag hebben”* thans op platonische wijze in te vullen, maar dit blijkt niet uit zijn initiële verklaring (zie NPO 1, p. 4). Alleszins, zelfs aangenomen dat verzoeker steeds heeft willen verwijzen naar een vriendschappelijke genegenheid naar vrouwen toe, volstaan de overige overwegingen reeds ruimschoots om te concluderen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers seksuele oriëntatie.

4.1.12. Waar verzoeker nog ingaat op de omstandigheden waarin hij zijn been brak, kan de Raad enkel, in navolging van de commissaris-generaal, vaststellen dat verzoekers verklaringen dienaangaande wel degelijk tegenstrijdig zijn. Zo heeft verzoeker in de *“vragenlijst”* bij DVZ duidelijk aangegeven dat *“ze [d.i. enkele dorpelingen en medestudenten] toen mijn been ook [hebben] gebroken”* (zie vragenlijst CGVS, p. 3). Verzoeker duidt hierbij aldus nadrukkelijk de dorpelingen en medestudenten aan als actoren, die zijn been hebben gebroken. Er is in deze verklaring geen spoor terug te vinden van een val, waardoor verzoeker zijn been brak. In zijn persoonlijke onderhouds refereert verzoeker dan weer uitdrukkelijk naar zijn gebroken been als een ongeval, waarbij hij gevallen is bij kleine bomen (zie NPO 1, p. 14). Verzoeker kan deze tegenstrijdigheden niet van de baan vegen door in zijn verzoekschrift simpelweg te stellen dat *“de waarheid tussen deze twee verklaringen ligt”*. Verzoeker kan thans, nadat hij in de mogelijkheid is geweest om enige tijd te reflecteren over zijn verklaringen, niet trachten de tegenstrijdig bevonden verklaringen te versmelten in een nieuwe allesomvattende verklaring, zonder hiervoor een objectieve verschoning te bieden.

4.1.13. Aangezien de commissaris-generaal op goede gronden heeft vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de seksuele oriëntatie van verzoeker, heeft de commissaris-generaal tevens terecht geoordeeld dat *“derhalve evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u geopperde vrees voor vervolging – die het rechtstreekse gevolg geweest zou zijn van uw homoseksuele geaardheid en relatie*

– en u heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uwen hoofde een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, in casu Senegal, een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.”. In het licht hiervan, kan verzoeker dan ook niet de verwachting koesteren dat de commissaris-generaal verder diende te motiveren over “de gebeurtenis die tot verzoekers ontsnapping heeft geleid, namelijk de derde keer dat hij werd betrap”. Alleszins wijst de Raad erop dat de door verzoeker in zijn verzoekschrift vermelde passages van zijn tweede persoonlijk onderhoud, met name de pagina’s 9 tem. 11, de algehele geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas ook niet ten goede komen. Verzoeker schetst de omstandigheden van de situatie nadat hij een derde keer was betrap en ze “bewijs hadden van mijn SO”. Vervolgens gaat verzoeker verder over de volgende dagen, waarop hij opeens stelt dat de marabout nog steeds geen zekerheid had over zijn geaardheid. Verzoeker geeft ook aan dat hij gedurende deze periode twee verschillende personen heeft proberen te betasten – “een zekere B.D. [...] hij ging naar de marabout om hem dat te zeggen” en “een andere tabilé [...] ze hebben het aan de koran meester gezegd omdat de marabout afwezig was”. Het is volstrekt onaannemelijk dat verzoeker dergelijke risico’s zou nemen, op een moment dat hij reeds in het vizier van de marabout staat en er reeds werd bedreigd dat de sharia op hem zou worden toegepast. Bovendien wijst de Raad er ook op dat het ongeloofwaardig overkomt dat de marabout reeds meermaals heeft aangegeven dat de sharia moet worden toegepast op verzoeker en dat hij moet worden gedood, doch dat verzoeker telkens opnieuw wordt vrijgelaten en er geen stappen werden ondernomen om de bestraffing ook daadwerkelijk te voltrekken.

4.1.14. Met betrekking tot de beleving van de seksuele geaardheid in België, kan de Raad enkel vaststellen dat de *protection officer* wel degelijk heeft gevraagd naar verenigingen voor homoseksuelen in België. De loutere overtuiging van verzoeker dat de gestelde vragen onvoldoende waren om te peilen naar zijn beleving alhier, maakt nog niet dat dit zo is. Bovendien werden er diverse open vragen gesteld, dewelke verzoeker toelieten om zijn beleving in België nader toe te lichten. Op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud werd verzoeker ook gevraagd of hij “nog iets [wilt] vertellen of toevoegen”. (zie NPO 2, p. 21). Waar verzoeker thans nog verwijst naar een getuigenverklaring, die hij bij zijn verzoekschrift voegt, wijst de Raad erop dat dit niet meer betreft dan een verklaring op eer van een Belgische onderdaan die verzoeker zou kennen, waarin wordt verklaard dat laatstgenoemde zijn homoseksualiteit alhier wil kunnen beleven. Aan dergelijke handgeschreven getuigenverklaring, waarvan zelfs niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat deze daadwerkelijk door de vermelde persoon werd opgesteld, kan maar weinig bewijswaarde worden gehecht. Dit geldt te meer, gelet op de beperkte inhoud van deze verklaring. Er wordt enkel aangegeven dat verzoeker zijn homoseksualiteit alhier zou willen beleven, doch er wordt nergens gerefereerd naar hoe deze concrete beleving zou worden ingevuld. De summiere inhoud van deze verklaringen biedt derhalve geen bijkomend inzicht op verzoekers seksuele oriëntatie.

4.1.15. De Raad wijst er ten slotte nog op dat, wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17, §2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 (thans gewijzigd door het Koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen), deze bepaling voorziet dat de commissaris-generaal, in de mate van het mogelijke, de verzoeker om internationale bescherming dient te confronteren met tegenstrijdigheden.

In het Verslag aan de Koning bij voormeld Koninklijk besluit van 27 juni 2018 kan echter ook worden gelezen dat “Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. (...) Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.” Voormelde bepaling belet de commissaris-generaal aldus niet om een beslissing te nemen op grond van tegenstrijdigheden of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek en waarmee de verzoeker niet geconfronteerd werd. Verder dient erop gewezen dat het feit dat verzoeker niet met de inconsistenties tussen zijn verklaringen werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Bovendien heeft verzoeker, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, middels zijn verzoekschrift ook de mogelijkheid om toelichting te verschaffen met betrekking tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt doch waarmee hij de Raad niet heeft weten te overtuigen (cfr. RvS 5 juni 2019, nr. X).

Waar verzoeker nog een schending aanvoert van artikel 27 van hetzelfde koninklijk besluit, wijst de Raad erop dat deze bepaling werd opgeheven door het Koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het

koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

4.1.16. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker er niet in slaagt om de bovenvermelde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in zijn vluchtrelaas te verklaren of te weerleggen. De bevindingen van de commissaris-generaal over verzoekers vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Ze blijven dan ook gehandhaafd.

4.1.17. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Er dient derhalve niet te worden ingegaan op de uitgebreide uiteenzetting in het verzoekschrift – opgenomen onder de hoofding “4.1.1. Vanuit het oogpunt van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet)” – waarin verzoeker uitgebreid uiteenzet waarom homoseksuelen in Senegal wel degelijk het slachtoffer van ernstige persoonlijke vervolging dreigen te worden. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Gelet op het gegeven dat zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek worden gevisieerd.

4.2.2 De subsidiaire beschermingsstatus kan verder tevens worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoek(st)er een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, luidens hetwelk de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”. Verzoeker houdt evenwel niet voor dat er sprake is van een degelijke situatie.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Wat betreft artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad er volledigheidshalve op dat dit artikel stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker dreigt te worden vervolgd in zijn herkomstland. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig

4.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtredenen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Peul machtig is, waarbij dient aangestipt te worden dat na het persoonlijk onderhoud dienaangaande ook opmerkingen werden overgemaakt waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. DENIES
mevr. V. LAUDUS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES